

Arrest

nr. 240 256 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOLIERS, die *loco* advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de thans bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod voor het grondgebied van België opgelegd voor de duur van 15 jaar. De motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

[…]

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 07.02.2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft op 01.07.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 26.06.2019 in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat zijn kinderen in Lommel wonen; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn kinderen op 11.12.2018 werden afgevoerd van ambtswege. Het is dus niet duidelijk of ze effectief nog in België woonachtig zijn. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

“1.

Verzoeker kreeg kennis van het inreisverbod op 26 maart 2020 gestoeld op het element dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker heeft zich immers schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 7 februari 2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het inreisverbod.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering is in casu niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

In casu werd er in de bestreden beslissing ter motivering enkel het toepasselijke artikel 44 nonies van de wet van 15 december 1980 vermeld. Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen bedreigen, wordt er ter motivering enkel ingeroepen dat verzoeker werd veroordeeld door het hof van Beroep te Antwerpen.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

2.

Bovendien is het reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is.

In haar arrest nr. 203 547 van 4 mei 2018 heeft de Raad nog het volgende gesteld:

“De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. ... Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen. ...

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokkene vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.”

Verweerster heeft in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Verder wordt er niet gesproken over de situatie van verzoeker.

Het betreft hier dus een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 44 nonies Vreemdelingenwet in hoofde van verweerster.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

De verwerende partij is, luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing, van oordeel dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoonde voor de openbare orde of de nationale veiligheid nu hij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en hiervoor op 7 februari 2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar.

Verzoeker betwist deze veroordeling niet, maar is van oordeel dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling niet voldoende is als motivering.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de verwerende partij niet alleen heeft verwezen naar de zeer recente veroordeling van verzoeker, doch ook heeft benadrukt dat het *in casu* gaat om inbreuken tegen de drugwetgeving die indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde, met alle geschetste gevolgen vanden voor zowel de openbare orde en veiligheid in de maatschappij, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de individuele gebruiker, en dit uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin. Dit winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde, zo wordt nog gesteld.

Verzoeker toont, gelet op dit geheel aan motieven - die hij overigens op geen enkele wijze weerlegt -, niet aan dat de verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd dat hij door zijn gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt.

Waar verzoeker nog betoogt dat er sprake is van een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, licht hij dit op geen enkele wijze toe, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en wordt als volgt uiteengezet:

“1.

Het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM):

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Niet alleen staat de afstammingsband tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen vast, ook de vorm van afhankelijkheid wordt thans aangetoond bij vonnis d.d. 5 februari 2018 van de Familierechtbank te Hasselt, daar de minderjarige kinderen secundair bij verzoeker verblijven.

Ondanks het gegeven dat zij sedert 11 december 2018 ambtshalve zijn afgeschreven, is de kans reëel dat de kinderen thans nog in België verblijven.

Het is in ieder geval de intentie van verzoeker – zodra hij in vrijheid wordt gesteld – de kinderen bij hem secundair te laten verblijven, hetgeen enorm wordt bemoeilijkt, zo niet onmogelijk wordt gemaakt, wanneer hem een inreisverbod wordt opgelegd.

2.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn bovendien garanties en zijn aldus niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden, wat in casu niet het geval is. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

3.

Er is bijgevolg sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Aldus schendt de beslissing d.d. 12 maart 2020 tot een inreisverbod (bijlage 13 sexies) artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Verzoeker is een Nederlandse onderdaan. Het inreisverbod geldt voor het grondgebied van België.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat zijn kinderen in Lommel wonen, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 11 december 2018 werden afgevoerd van ambtswege zodat het niet duidelijk is of ze effectief nog in België wonen.

Opdat hij de schending van artikel 8 van het EVRM op grond van een gezinsleven met de kinderen in België dienstig zou kunnen aanvoeren, moet verzoeker minstens kunnen aantonen dat zijn kinderen in België wonen. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat daarover geen duidelijkheid bestaat.

Verzoeker vergenoegt zich met de vaststelling dat “ondanks het gegeven dat zij sedert 11 december 2018 ambtshalve zijn afgeschreven, [...] de kans reëel is dat zij thans nog in België verblijven”. Deze blote bewering zonder meer volstaat geenszins om aan te nemen dat de kinderen van verzoeker in

België verblijven, temeer nu uit het vonnis dat verzoeker heeft bijgebracht blijkt dat de moeder van de kinderen in Nederland werd geboren en uit het vonnis blijkt dat de kinderen secundair bij de vader zullen verblijven en dat, bij gebrek aan overleg hierover, zij gedurende één dag per week ten huize van de paternale grootouders in Nederland zullen verblijven, waarbij de moeder zal instaan voor het vervoer.

Ter terechtzitting vraagt de raadvrouw van verzoeker om de behandeling van de zaak uit te stellen zodat het bewijs kan worden geleverd. De verwerende partij verzet zich tegen deze handelwijze, aangezien uit niets blijkt dat het bewijs niet reeds had kunnen worden gevoegd bij het verzoekschrift. Aangezien reeds in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat er geen duidelijkheid bestaat over de aanwezigheid van de kinderen in België, kwam het verzoeker toe om hierover uitsluitel te geven bij zijn verzoekschrift, nu hij niet aantoont dat hij daartoe in de onmogelijkheid zou zijn geweest. Het uitstel wordt derhalve niet verleend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat zijn kinderen thans nog in België verblijven, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat er in België een gezinsleven bestaat waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS